

ПРЕДРАГ МИРКОВИЋ ДАЧА

Завршио се животни пут Предрага Даче Мирковића. Била је велика част познавати га и још веће задовољство дружити се и радити са њим. Знао сам га као једног од највећих посвећеника у Реч. Током свог професионалног бављења новинарством, бриљантно је избрусио своје перо. Један од ретких који је био цењен и од колега и од уредника. Знао је, и тога се до краја живота придржавао, да оно што је он написао и потписао прво мора бити истинито. На том путу истине остао је до краја живота.

Одласком у Пензију Дача је мир нашао у питомом Раброву. Чини ми се да од тог тренутка креће његова животна мисија у Браничеву. Први посао ког се самоиницијативно латио је писање монографије села Клења на Пеку. Село са дугом и богатом историјом. На самом почетку је схватио да је много тога, чак и из новије историје, заборављено. Неуморно, о свом руву и круву, трага за сваким новим податком. Ту су нам се негде путеви и укрстили. Сав тај труд резултирао је сјајном монографијом села Клења у којој он опомиње савременике да смо заборавили манастир Пањевац, да смо заборавили веру и цркву, да смо заборавили жртве пале за отаџбину и слободу у свим минулим ратовима. Он ту књигу посвећује управо таквим борцима, јер они, како Дача каже, другог споменика и немају. Одужио се и Раброву и Рабровцима монографијом Раброво и обе Бреснице. Маниром врсног истраживача он неуморно трага и педантно бележи сваки податак. Рад на ове две монографије дао му је подстрек и императив за два велика посла којих ће се прихватити.

Сазнавши да у Браничеву постоји велики број манастира и манастиришта које су непријатељи порушили, али које смо ми заборавили, он започиње свој истраживачки пут. Тако долази и у манастир Рукумију, у ком налази веру и снагу да истраје до краја. Прикупио је податке о преко шездесет манастира који су некад постојали у Браничеву, од којих је данас само десет живих. За више од половине није се знало ни где су. Само човек Дачине енергије и Дачиног духа и упорности, могао је да дође до сваког податка о њима и да у врзинама зараслим у оструге пронађе њихове темеље. То је резултирало књигом Светиње Браничева, коју ће Манастир Рукумија убрзо издати у другом, адекватно илустрованом и опремљеном издању. Пратећи савремене токове информисања он покреће сајт Светиње Браничева, који до сада има преко четири милиона прегледа.

Увидевши да број страдалих у Првом светском рату, ни приближно не одговара броју имена који се налазе на споменицима и спомен плочама, он започиње један грандиозан посао евидентирања свих страдалих у Браничеву током Првог светског рата. И ту помоћ и снагу налази у Манастиру Рукумија, код оца Симеона и мајке Атанасије. Међу верујућим људима налази довољан број сарадника. Стрпљиво и упорно, без предаха, трага за сваком жртвом. Сакупио је преко 21 000 имена страдалих. То је објављено у тротомној књизи Србски ратни поменик – Браничево 1912 – 1918, коју је издао Манастир Рукумија. Дача је увидео и схватио да толике жртве у Браничеву немају достојан споменик. Он успева снагом духа и вере да окупи све добре људе, који ће сви заједно, са вером у Бога, подићи на брду Врањевцу изнад села Куле и Црљенца, где је Србија пала 1915. године, велелепан споменик у облику крста, за ког су се бориле и пале све жртве. Данас је то место ходочашћа, а до јуче тамо је расло шипражје и трње, да змију за реп није човек могао извући.

При крају живота, али са истом енергијом и вољом, Дача је са људима од духа и уз благослов Манастира Рукумије започео обележавање свих манастиришта и светих места у Браничеву. Да се зна и да се не заборави. Јер ако ми њих заборавимо, нас ће Бог заборавити. Дача је то веома добро знао. Тај посао настављају његови пријатељи и он ће се уз Божију помоћ завршити.

Дача, човек огромне енергије, воље и упорности, широких погледа и префињене душе, отишао је са овог света тихо, као кад се свећа угаси. Остао је његов дух, осмех и топлина, који нам дају снагу да истрајемо на путу Истине, Вере и Бога.